

ρίκος είχε κάμει δι' αὐτὸν, καὶ ἐπὶνον μὲ ἐνδράκρεις ὀφθαλμοὺς τὴν ἀκούραστον σταθερότητα, δεξιότητα καὶ συμπάθειαν τοῦ μικροῦ του φίλου.

— «Περιμένετε, — ἔλεγεν ὁ Ἑρρίκος, δσάκις ἤκουε τὰ ἐγκώμια ταῦτα. — Μὴ ὀμνῆτε τόσο καλὰ περὶ ἐμοῦ. Θὰ μάθετε ἀργότερα, ὅταν ὁ Ἰάκωβος θὰ ᾔναι εἰς κατὰστασιν νὰ μὲ ἀκούσῃ. ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως κανενός.»

Ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου ἔστειλε συχνὰ νὰ ἐρωτᾷ περὶ τῆς προόδου τοῦ Ἰακώβου, καὶ μίαν ἡμέραν, ἦλθε νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀρεως, ὅστις εἶχε ζητήσῃ ὡς μεγίστην χάριν, νὰ τὸν συνοδεύσῃ.

Ἄ! πόσον μεταβεβλημένοι τοῖς ἐφάνη ὁ Ἰάκωβος! πόσον κοῖλοι ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του καὶ στίλβοντες ἀκόμη ἀπὸ τὸν πυρετὸν! πόσον ἀδύνατοι αἱ παρειαὶ του!

Οἱ φίλοι τοῦ Ἰακώβου διηγῆθησαν εἰς τὸν διδάσκαλον τὴν ὡραίαν διαγωγὴν τοῦ Ἑρρίκου, καθὼς καὶ πρὸς τὸν φίλον του, ὁ δὲ μικρὸς Ἄρης κατενθουσιασμένος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ Ἑρρίκου διὰ νὰ τὸν ἀσπασθῇ. Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος τὸν ἀπώθησε μὲ γλυκύτητα ἀλλὰ σταθερῶς.

— «Ὅχι ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν Ἰακώβον, τὸν καλὸν Ἰακώβον ἔπρεπε νὰ φιλήσῃς, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐναγκαλισθῇς κανένα χωρὶς νὰ τὸν πνίξῃς!»

Ὁ μικρὸς Ἄρης ἐκύτταζε τὸν φίλον του μὲ ἀπορίαν.

— «Τί ἔχεις;» — εἶπεν ἐπὶ τέλους. — «Τί ἔχεις καὶ σὺ; Δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἴδιος ὡμοιάζεις μὲ κόριτσάκι φοβεριστάριον καὶ σοβαρό. σήμερον ἔχεις ὕψος στρατιώτου, ὅστις εἶδε τὸ πῦρ. Ἄλλοτε σὲ περιφρονοῦσα, Ἑρρίκε, ἀλλὰ τώρα μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν εἶχόμεν διαφοράν νὰ διαλύσωμεν, θὰ σε εὕρισκα ἀντίπαλον ἀντάξιόν μου.»

— «Ἐχεις λάθος καὶ εἰς τοῦτο, ἀγαπητὲ Ἄρη! Ὅχι δὲν εἶμαι ἀντάξιός σου ἀκόμη. Ὁ πιστός σου βραχίων θὰ με περιεφρόνῃ δικαίως... Ἄλλ' ἂς ἀφήσωμεν ὅλ' αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος... ἀργότερα ὅταν ὁ Ἰακώβος θὰ ᾔναι καλὰ... τὸ πρῶτόν μου καθήκον θὰ ᾔναι νὰ ῥιφθῶ εἰς τοὺς πόδας του... καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου!»

Ὁ μικρὸς Ἄρης δὲν ἐννόει τίποτε ἐξ ὧν τούτων.

— «Παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ἑρρίκος — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. — Ἄς ᾔναι ὅμως! μοῦ ἀρέσει καλλίτερα ἔτσι παρ' ὅπως ἦτο προτῆτερα.»

Αὐτὰς τὰς τελευταίας ἡμέρας ὁ Ἰακώβος ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὸν Ἑρρίκον.

— «Ἐλα νὰ σε ἀσπασθῶ, εἶσαι ἀδελφός μου, ἢ

μητέρα μοῦ σε ἀγαπᾷ ὡς υἱόν της.»

— «Ἀργότερα, ἀργότερα!», ἔλεγεν ὁ Ἑρρίκος, ἅμα μάθης τὰ πάντα. Ἐὰν τότε θελήσῃς νὰ με φιλήσῃς μίαν φορὰν, μίαν μὴν φορὰν, — Ἄ! — ἀγαπητὲ Ἰάκωβε! — ἴσως τότε θὰ στέρξω νὰ ἐνδῶσω εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἐνὸς φιλήματος, τὸ ὅποιον, ναί μεν δὲν θὰ ᾔμαι ἄξιος νὰ λάθω ἀπὸ σε, ἀλλὰ τὸ ὅποιον τοῦλάχιστον δὲν θὰ ᾔναι κλεμμένον!»

— «Ἄμα θὰ μάθω τὰ πάντα; Ἐξηγήσου, τί εἶναι αὐτὰ;»

Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα λέγων καὶ πάλιν, ἀργότερον, ἀργότερον!»

Ἐνίοτε πάλιν ὁ Ἰακώβος ἠρώτα τὸν Ἑρρίκον περὶ τοῦ παραδόξου ἐπεισοδίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπιφέρει τὴν φυγὴν του ἐκ τοῦ σχολείου, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀσθενείαν του. Ἄλλ' ὁ Ἑρρίκος κρύπτων τὴν κεφαλὴν τοῦ εἰς τὰς χεῖράς του ἐκέτευε τὸν φίλον του νὰ παύσῃ.

— «Ὅταν γείνης ἐντελὼς καλὰ, θὰ σου ἐξηγήσω αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ἐγὼ μόνος τὸ γνωρίζω ὅλον. Ἀδύνατον ὅμως νὰ σοῦ το φανερώσω πρὶν ἀναλάβῃς ἐντελῶς, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι μοῦ κάμνεις κακόν, — δὲν φαντάζεσαι τί κακόν, — νὰ σε ἀκούω ἐρωτῶντα περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, πρὸ τοῦ καιροῦ, ὅτε θὰ δυνηθῶ νὰ σοι ἀποκριθῶ.»

Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ὁ Ἑρρίκος ἐγένετο κάτωχρος, καὶ τὸ πρόσωπόν του συνεσπᾶτο τόσο βιαίως ὡς ὑπὸ πόνου, ὥστε ὁ Ἰακώβος δὲν ἐπέμενε πλέον, ἀλλ' ἔλεγεν ἡσύχως.

— «Μὴ ταράττεσαι, Ἑρρίκε, καὶ συγχώρησέ με. Θὰ περιμείνω.»

Ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα, ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἀνέμενε μὲ τόσην ἀνυπομονησίαν καὶ συγχρόνως μὲ τόσον τρόμον, ἡ ἡμέρα τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεως τοῦ Ἰακώβου ἐφθασεν. Οἱ γονεῖς τοῦ Ἰακώβου ἦσαν πρὸ πολλοῦ ἐκεῖ. Ὁ Ἑρρίκος εἶχε γράφει πρὸς τὴν μητέρα του νὰ ἔλθῃ ὅπως ἐορτάσουν τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἡμέραν μετὰ τοῦ φίλου του, καὶ τὴν εἶχε παρακαλᾷ νὰ φέρῃ ὄχι μόνον τὴν μικράν του ἐξαδέλφην, ἀλλὰ καὶ τὴν Μαρίαν, τὴν γλυκίαν Μαρίαν, τὴν ὁποίαν τόσο ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ πάλιν.
(ἀκολουθεῖ).

Ο ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν).

Ὁ Ναβουσσάν υἱὸς τοῦ Νουσσανάβ βασιλεὺς τοῦ Σερενδῖβ, ἦτο εἰς τῶν καλλίστων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας καὶ ἀπαξ μόνον ἂν τῇ ὁμίλει τις ἦτο δύσκολον νὰ μὴ

τον ἀγαπήσῃ. Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἡγεμὼν ἐπὶ πνεῖτο ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ καὶ πάντες τὸν ἡπάτουσαν καὶ τὸν ἔκλεπτον. Οἱ θησαυροφύλακες τοῦ πρὸ πάντων ἔδιδον τὸ παράδειγμα, ἀρπάζοντες τοὺς θησαυροὺς τοῦ βασιλείου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐμιμοῦντο τὸ παράδειγμα τοῦτο.

Ὁ βασιλεὺς τὸ ἐγνώριζε, καὶ πολλάκις εἶχεν ἀλλάξει θησαυροφύλακα χωρὶς ὅμως νὰ δυνήθῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν καθιερωθεῖσαν πλέον συνήθειαν τοῦ νὰ διαιροῦνται οἱ θησαυροὶ τοῦ βασιλείου εἰς δύο ἄνισα μέρη, ἐξ ὧν τὸ μικρότερον ἦτο τοῦ βασιλέως καὶ τὸ μεγαλύτερον τῶν διαχειριστῶν του.

Τὸν πόνον τοῦ ὁ βασιλεὺς ἐνεπιστεύθη τέλος εἰς τὸν σοφὸν Ζαδίγ.

— «Σὺ, — ὅστις γνωρίζεις τόσα ὥραϊα πράγματα,» τῷ λέγει, δὲν ἤξεύρεις κανὲν μέσον ὅπως εὖρω θησαυροφύλακα, ὅστις νὰ μὴ με κλέπτῃ;»

— «Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ Ζαδίγ. Γνωρίζω μέσον ἀλάνθαστον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ εὕρῃς ἄνδρα μὲ χεῖρας καθαρὰς.

Ὁ βασιλεὺς κατευχαριστημένος τὴν ἡσπάζετο καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ.

— «Δὲν ἔχεις ἄλλο νὰ πράξῃς, εἰμὴ νὰ διατάξῃς ὅλους τοὺς ὑποψήφιους διὰ τὴν θέσιν τοῦ θησαυροφύλακος νὰ χορεύουν ἐνώπιόν σου. Ἐκεῖνος, ὅστις χορεύσῃ ἐλαφρότερον θὰ ᾖ ὁ τιμιώτατος.»

— «Ἀστείεῦσαι!» εἶπεν ὁ βασιλεὺς. «Ἰδοὺ παρὰδοξὸς τρόπος ἐκλογῆς ἐνὸς θησαυροφύλακος. Πῶς; θέλεις νὰ πιστεύσω ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις πηδήσῃ ὑψηλότερα, θὰ ᾖ ὁ ἀκραιότερος καὶ ἱκανώτατος χρηματιστής;»

— «Δὲν σου ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ᾖ ὁ ἱκανώτατος, ἀπεκρίθη ὁ Ζαδίγ, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ ᾖ ὁ τιμιώτερος.»

— «Κάμε ὅπως ἐννοεῖς,» εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Ζαδίγ ἐξέδωκεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως πρόσκλησιν εἰς ὅσους ἐπεθύμουν νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς ὑποψήφιοι τῆς ὑψηλῆς θέσεως τοῦ ἀρχιθησαυροφύλακος τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος Ναβουσσάν υἱοῦ τοῦ Νουσσάνδ, νὰ παρευρεθῶσιν τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς τοῦ Κροκοδείλου, ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ βασιλέως, ἐνδεδυμένοι λεπτὸν μεταξωτὸν ὕφασμα.

Οἱ ὑποψήφιοι παρουσιάσθησαν ἐξήκοντα τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν.

Εἰς τὴν παρκακιμένην αἴθουσαν ἦσαν μουσικὰ ὄργανα καὶ πᾶσαι αἱ διὰ τὸν χορὸν προετοιμασίαι εἶχον γέινει· ἀλλὰ διὰ νὰ μεταδῶσιν οἱ ὑποψήφιοι εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ ἔπρεπε νὰ διέλθωσιν σκοτεινὸν διάδρομον. Ἀξίωματικὸς τις ἐκάλεσεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς ὥραιας ξανθῆς τοῦ κόμης καὶ τῶν δροσερῶν τοῦ βοδι-

ὑποψήφιους καὶ τοὺς ἀφῆκεν ἕκαστον μόνον εἰς τὸν διάδρομον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, πρὶν τοὺς εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν βασιλικὴν αἴθουσαν.

Εἰς τὸν διάδρομον τοῦτον ἦσαν ἐκτεθειμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τοῦ βασιλέως.

Ἄμα πάντες οἱ ὑποψήφιοι εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ παιανίσωσι τὰ ὄργανα καὶ πάντες νὰ χορεύσωσιν. Οὐδέποτε ἐθεάθη χορὸς σκαίωτερος καὶ βαρύτερος! Ὅλοι εἶχον ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν, τοὺς μηροὺς κυρτωμένους καὶ τὰς χεῖρας κολλημένας ἐπὶ τῶν πλευρῶν,

— «Ἄτιμοι!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Ζαδίγ.

Μεταξὺ ὧν τούτων, εἷς μόνος ἐχώρευε μὲ εὐκνησίαν, ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ βλέμμα ἀτάραχον, τοὺς βραχίονας ἐκτεταμένους, τὸ σῶμα ὀρθιον καὶ τὴν κνήμην στερεάν.

— «Ἄ! τὸν τίμιον ἄνθρωπον!» εἶπεν ὁ Ζαδίγ. Ὁ βασιλεὺς ἡσπάζετο τὸν καλὸν τοῦτον χορευτὴν, καὶ τὸν ὠνόμασε θησαυροφύλακά του, τοὺς δὲ λοιποὺς ὅλους ἐτιμώρησε καὶ ἐφορολόγησε καὶ δικαίως, διότι ἕκαστος αὐτῶν εἰς τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον εἶχε μείνει μόνος εἰς τὸν διάδρομον, εἶχε γεμίσει τὰ θυλάκια τοῦ χρυσόν, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ.

Ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἥτις ἐξ ἐξήκοντα τεσσάρων ἀνδρῶν ἀνέδειξεν ἕνα μόνον τίμιον.

Ὁ σκοτεινὸς δὲ διάδρομος ὠνομάσθη ἔκτοτε «ὁ διάδρομος τοῦ πειρασμοῦ.»

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΝ.

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γουστάδου Δρόζ).

Ἀνοίξατε ὁποῖον δήποτε βιβλίον, ἀδιάφορον ἂν ᾖ τὸ ποιητικώτατον καὶ λεπτότατον τοῦ κόσμου, δὲν θὰ εὕρητε τίποτε ἐκεῖ, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν φλυαρίαν ἐνὸς εὐτυχοῦς μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον σκέπτεται ὑψιφώνως καὶ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλεύθερον.

Ἐξετάσατε λεπτομερῶς καθε μίαν ἀπὸ τὰς γελοίας τοῦ ἀνοησίας, τὰς τεραστίας τοῦ ἀσυνεπείας, καὶ θὰ εὕρητε πάντοτε ὄνειρον ἀξιοθαύμαστον, ἰδέαν μαγευτικὴν, σπέρμα ἀφελοῦς ποιήσεως, κρυμμένον ἐκεῖ, ὡς σταγὼν δρόσου.

Σπεύσατε, ἀγαπητοὶ πατέρες! Σπεύσατε, νεαρὰι μητέρες, νὰ χαρῆτε τὸ παιδάκι σας! Αὐριον θὰ ἔχη μύστακας... Ναί, αὐριον! — Καὶ σεῖς, λευκὴν κόμην. Αὐριον θὰ ἐρυθρίῃ, ἐὰν τῷ ὁμιλῆτε περὶ τῆς σταγῶν δρόσου.